

Bistriška:

Teloh, božična roža.

S neg pada, pada, pada... Strehe hišic v belini počivajo, gozdovi so vase zagrnjeni, gore drhté v mrzlem, belem objetju.

Nebesa so se odprla in na zemljo je stopil Jezušček. Po zemlji hodi: skozi revne vasi in bogata mesta, mimo osamelih bajt in ponosnomrzlih hiš. Srca bogatinov odpira in užiga v njih ljubezen do sočloveka-trpina. Osrečuje pa tudi s svojim božjim ognjem človeka-siromaka, da v trenutku izbriše iz svojega razžaloščenega srca krivice, ki jih je požiral v težkih urah; bedo, ki mu je risala po obrazu s trdo roko globoke brazde; krvave kaplje, ki so padale v srce ubogega, zatiranega, oropanega sreče.

Jezušček za kratek hip svetonočne sreče dviga vse v nebesne višave. Blagoslavlja, tolaži, ljubi, a najbožanstvenije se dotika njegova božja Ljubezen malih, najmanjših.

Sirotna zibelka se zamaje. Otrok v njej se sladko zasmee. Jezuščkova sveta ljubezen boža čelo sirotnega otroka, ležečega v kupu cunj, da se oči, vdane v hip sreče, zasmeejo: o Jezušček! — Mrzle izbe postajajo gorke, mračne sobe zableste v luči, trda srca v hipnem

ganutju drhté, mehke duše ob čudežnem dotiku nevidnega Jezuščka jokajo. To je na sveti večer — — —

To je oni blaženi hip, ko Jezušček — rojena Ljubzen — stopi na zemljo, pogleda v srce človeku, odpije iz njegove duše tiho, najtišjo tajno trpljenja, gorjá in veselja. Zažaré oči v oknih, zažaré lučke v očeh otrok, čela očetov se za hip razjasné in srca mater molijo veliko molitev k njemu — Jezuščku za srečo svojih otrok.

Tako je nekoč stopal Jezušček nepoznan skozi borna sela, razsipna mesta, objemal mračne bajte, ogreval osamljene kočé. Kamorkoli je dahnil njegov božji dih, je vzknila sreča: oči otrok so zažarele v prečudnem ognju, žalostni so zaupali, nesrečni zakipeli v moči, srca očetov v zdravju zadihala, duše mater v darovanju vzkipele. Božje ročice so sipale srečo, mir, zdravje na blatno, revno zemljo. In Jezušček je šel truden po dolgem romanju skozi svet... Zemlja utruja, pogledi v bolečino in skrb, žalost in bedo prosijo miru, oddiha...

Zvonovi zvone, hiše so v lučkah potopljene, zemlja sanja svojo svetonočno sanjo, zasnežena pota se v lepoti noči topé. Jezušček — kam boš položil izmučeno glavico, kje bo božje srce odpočilo od zemeljskega gorja?

Na desni sanja bel gozd... Že pozdravljajo vrhovi smrek in jelk. Tja, tja!

V gozdu. Visoke smreke drhté, goli hrasti šumé, nizki bori trepetajo. Ali čutijo božjo Dobroto — Jezuščka? Tiha skrivnost polzi med drevesi po gozdu, lepota stopa po belem snegu. Božja ljubezen išče prostorčka za svojo trudno glavo.

Vse belo, belo, mrzlo. Pod visoko zasneženo smreko rase izpod snega močna bilka proti nebu. Rase in se širi. V obliki dlani so se razprli okrog nje zeleni listi. Vseokoli bel, mrzel, trd sneg, a tu zeleno življenje s tišino prežeto, ki vabi k počitku.

»Daj mi počitka, rastlinica zelena! Pomiri mi trudno glavo, razveseli žalostno srce, ki je romalo po zemlji in je gledalo veliko trpljenje, toliko bede!«

Zašumé zeleni listi, razširijo se listne ploskve, nizko do tal seže roka — veja zelene jelke — da zavaruje posteljico Jezuščku.

Jezušček spi... V svetem molku moli gozd svojo svetonočno molitev, med iglami in golimi vejami dihajo angelci in mu grejejo ležišče. Tisoč zlatih zvezdic pleše po njegovi posteljici — vse žarí, vse bleští. Šepetajo si drevesa, drhti osamljeno grmičje, vsepovsod plava svetonočna misel. Zemljo objema sen svete noči, zvonovi čudovito zvone in Jezušček sanja. V sanjah objema vse revne in bolne, vse žalostne in tepene, a najiskrenejše objema srca otrok. Jezušček spi in sanja. V sanjah troši veselje, seje srečo in rosi po žalostnih potih in visokih klancih svoj sveti blagoslov. Med nebom in zemljo plava sveta noč, blažena noč. — —

Jutro se je zbudilo iz noči. V mrazu je še vse dremotno in pusto. Jezušček vstaja. Ljubeče pogladi rastlinico po trdih zelenih listih in jo zahvaljuje v svojem božjem srcu za prostorček.

Bet se zgane, zeleni trdi listi zašumé: Daj mi cvet, en sam cvet, o božja Ljubezen, ki bo tako neizmerno sladak kakor današnja noč in tako čudežno krasen! Daj mi to, o Jezušček, meni daj to, da bo ostal za vedno v gozdu spomin na tvoj svetonočni počitek.

Nežno, sladko se dotakne Jezuščkova ročica rastlinice in božja usta govore: »Ne boš več brezcvetna! Iz tvojega srca naj požene bel cvet, čisto bel kot sneg, a malo naj šine po njem rahlo-rožnata barva, tako rožnata, kot je bil moj smehljaj, ko si mi ponudila sredi mraza in snega sebe za ležišče. Sredi cveta pa naj bleste zlate nitke — zlate lučke svete noči.«

Beseda uliva blagoslov, božje srce ustvarja cvet svoje ljubezni... V svečani tišini se zasmejejo listi, po gozdu vzklijejo belorožnati cvetovi — teloh ali božična roža.

Vi, otroci, jo poznate, to rožo — kurjica je. Izpod snega vas kliče, pozdravlja in srečne so vaše ročice, kadar jo utrgajo.

To je bilo tisti čas, tisto sveto uro, ko je Jezušček hodil po svetu.

Radivoj Rehar:

Zvon.

*Veš, kako li
zvon zvoni ti,
če si priden?*

*»Bilim-bolim,
zate prosim,
zate molim,
bilim-bolim,
bilim-bolim ...«*

*Če pa grd si,
neposlušen,
zvon zvoni ti:
»Cingel-cangel,
parkeljček si
ne pa angel,
cingel-cangel,
cingel-cangel ...«*